

Sí, un altre article sobre el Facebook

I cuito a escriure'l perquè ja pot ser dels últims, que, si hem de fer cabal de tothom qui últimament va amenaçant la humanitat amb la intenció de donar-se'n de baixa, d'aquí a no res aquesta 'xarxa social' serà més deserta que l'oficina de turisme de Second Life...

I cuito a escriure'l perquè ja pot ser dels últims, que, si hem de fer cabal de tothom qui últimament va amenaçant la humanitat amb la intenció de donar-se'n de baixa, d'aquí a no res aquesta 'xarxa social' serà més deserta que l'oficina de turisme de Second Life... Perquè, se'n recorda ningú, de Second Life? Jo no ho entenc, fa quatre dies sortien profetes a cabassos predient que havia de ser la revolució definitiva que ens faria tancar a casa per dins i llençar-ne les claus, de bé que estariem en el paper dels nostres 'avatars' satisfent els propis deliris de grandesa, si bé a la manera tradicional, o sia, fent veure que hom és allò que no és, però amb totes les comoditats de la vida virtual, és a dir, sense haver de sortir per aquests mons de déu a agafar allò que no tens. En fi, 'sic transit gloria mundi', o dit en català, tal dia farà un any. Encara que a l'internet tot se succeeix com un llampec i l'ahir ja és passat remot, el Facebook, o el 'First Life', per fer-ho lligar amb el preàmbul, no sembla pas que tingui els dies comptats, tot i el desencantament d'un sector de la clientela que ja ha descobert que recopilar tres-centes fotos d'individus que en un clic li han assolit la categoria instantània de 'amic' no li garantia ni un sol cop a l'espatlla en moments de fluïxesa, i que, a molt males, ni tan sols no hi era tan fàcil de lligar amb algú de la mateixa corda, a pesar de la seua magnífica foto de presentació amb el Taj Mahal de fons, la cabellera esbullada i la mirada de gairell. Doncs, malgrat l'incís, dèiem, la supervivència d'aquesta màquina de relacionar gent té a favor que s'alimenta de dues fonts d'energia renovables amb un llarg historial en la cosa de fer rodar comunitats humanes des dels principis dels temps, i que són, per una banda, la xafardia (o la curiositat, si tu vols), i per una altra, la vanitat (o l'amor propi, si tu també vols). De manera que, xiquets, amb aquest combustible universal diria que la cosa marxa sola i que tenim Facebook per estona. El mecanisme ve a ser el mateix que donava peu a l'antic 'Saps qui vaig veure, l'altre dia, sortint de l'Ateneu de bracet de Tal?', que ara es traduiria per 'Saps qui vaig veure, l'altre dia, al Facebook, agregada al grup `Naturistes de Palafolls´ i que, per cert, a la foto surt amb dues criatures rosses, i a la llista d'amics, que ja en té més de dos-cents (que comptats i garbellats tots són parents, coneguts o saludats), ja no hi surt l'home, però sí aquell querubí celestial de la Business School de Massachussets que la rondava al viatge de fi de carrera..., saps qui vull dir, o no?' I consti en favor del tafanerisme via Facebook que cap de les ànimes registrades no són obligades a esventar les pròpies virtuts a canó de pistola. Si ja ho dic jo, que les debilitats humanes no tenen data de caducitat. Per tot això i més, des d'aquesta humil columna li auguro, a l'instrument, una llarga vida, i que sigui per a bé, malgrat tots aquells que abans-d'ahir consideraven qui no era al Facebook com un ectoplasma social i que avui es dediquen a arrossegat-se per les festes fent els interessants amb la lamentació que aquesta xarxa només els ha resultat una pèrdua de temps preciós i que se'n desfaran de seguida, però allò que se'n diu de seguida, la setmana que ve, mira què et dic, i que quan ho hauran fet tornaran a sortir a passeig, i a anar a dormir d'hora, i s'apuntaran a un club de lectura i, en fi, a fer tot allò que tampoc no feien quan encara no s'havien inscrit al Facebook.

10 febrer 2009

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)